

A hónap témája

Amikor csak a pillanatnak élsz...

- iromány a Sulitúra Vetélkedőről -

Honvágy: visszakíváncozás a szülőföldre, mely oly heves alakot ölthet, hogy valóságos súlyos lelki bajj (melankólia) fajul, a testet is megtámadja és egyes esetekben halállal is végződik. Főleg a kultúra alantas fokán álló, szűk körben élő, hegyeket lakó népeknél fordul elő, melyek megszokták a természetes, egyszerű életmódot; a hazájától elszakadt nem tudja a merőben különböző városi, vagy egyéb életmódot megszokni.

Nos, bizton állíthatom, hogy ilyen fajta honvágy még sosem tört rám. Sokat vagyok távol az otthonomtól, mégis megnyugtat az érzés, hogy bárhol is létezem egy adott pillanatban, vannak, akik szeretnek, akikre számíthatok. Ilyen megnyugtvással vágtam neki másodjára is a görög tengerpart meghódításának. A tavalyi év magasra tette a mércét, a versenyt, a hangulatot és a társaság szempontjából is. Idén voltak ismerősök, barátok is, régiak és újak is, mégis hiányérzetem volt, hiányzott az egykori csapat. 14 óra utazás után vegyes érzésekkel szálltam le a buszról, és lágy szellő csapott meg, amelybe belevegyült a fájdalmas üresség. Nem szándékozom drámaivá varázsolni a hangulatot, úgyhogy inkább mesélek egy kicsit. :)

Napjaink nagy részét a napernyőktől minél messzebb, a tűző napon tengettük – erről hámló bőrünk ad igazolást. Az aktívabbak röpztek, a lustábbak... hát igen, ők lustálkodtak. Az idillt néhány versenyfeladat szakította csak meg, mint pl. az Olympos megmászása, reggeli futóverseny, homokszörny építése – a fantáziánk itt nem ismert határt. Majd' minden nap részünk volt agytornában is, amelyben néhány IQ-teszt, amőba-, malom- és sudoku - párbajok voltak a segítségünkre.

Estéknél azonban kiengedtük a fáradt gőzt, az ottaniak hatalmas örömére. Szerény vandálkodásainknak hála, a vegyes bagázs hamar igazi, összetartó társasággá nőtte ki magát, megalapozva ezzel a további hangulatot, amelyet leginkább az „oldott” jelzővel illethetnék. Azt hiszem, nem kell részleteznem, hogy ezeknek másnap mindig megvolt a böjtje. ☺ Szövődtek új barátságok, a régiak köteléke még szorosabbá vált, vagy épp egy új fejezetet nyílt meg az emberek között.

A nyaralás utolsó estéjén egy barátnőmmel felültünk a kis toronyba, ahonnan belátni az egész mindenséget.

- Hát... lassan vége.
- Vége, bizony...
- A tavalyi más volt, teljesen más, de nem mondom, hogy idén sokkal rosszabb lett volna. Egyszerűen más. Nehéz azon túltenni, amit akkor elértünk.
- ... Pont ez jutott nekem is eszembe. ☺
- Tavaly megkönnyeztem a búcsút, de most úgy érzem, nem fogom. Szép volt, jó volt, de ennyi volt, és az élet folytatódik tovább, otthon. Ezt a nyaralást meg berajzolom az emlékkönyvembe.
- Ha van kiért hazamenni, ha tartozol valahová, és már nagyon hiányzik, ez, azt hiszem, természetes. ☺

Végtére is, megfejtettem a honvágy lényegét. Nem arról szól, hogy az otthonodat, a szülőföldedet hiányold, hanem, hogy tudd: tartozol valahová. ☺

Lúú